

Arrest

nr. 220 386 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 mei 1991.

Op 3 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten*1):
naam: N. (...)
voornaam: A. (...)
geboortedatum: 25.05.1991
geboorteplaats: MOGADISCIO
nationaliteit: Somalië
In voorkomend geval, ALIAS:*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene geboord door een ambtenaar van de DVZ op 3.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot Het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7. alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de DVZ en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,1 er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds twee weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Teruitleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 5.01.-2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds twee weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Betrokkene werd gehoord op 3.01.2018 door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen.

Betrokkene is niet het bezit van documenten bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RW ingesteld worden.*

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het beginsel *audi alteram partem*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen. De verzoekende partij vervolgt dat zij niet dienstig werd gehoord. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij door de politie werd gehoord. De verzoekende partij betwist dat dit een dienstig gehoor is, nu ze niet gehoord werd aangaande de redenen van haar vlucht uit Somalië, doch enkel aangaande haar identiteit. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze niet werd gehoord in het bijzijn van een beëdigde tolk, ondanks het gegeven dat ze het Engels, Nederlands en Frans niet beheerst. De verzoekende partij stelt dat indien ze afdoende was gehoord geweest, ze de volgende elementen had kunnen aanhalen: *"Dat, indien*

verzoeker op een deugdelijke wijze gehoord zou zijn, hij had kunnen uiteenzetten dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van de algemene veiligheidssituatie, doch tevens teneinde zijn gezin in Groot-Brittannië te vervoegen. Dat hij gedurende zijn tocht in Duitsland terecht kwam en hier om internationale bescherming verzocht. Dat verzoeker vervolgens in Duitsland de vluchtelingenstatus ontving, hetgeen verwerende partij tevens had kunnen ontdekken middels een controle van zijn vingerafdrukken in het EURODAC-systeem. Dat, indien verzoeker op een deugdelijke wijze werd gehoord, verwerende partij in staat was geweest om een rigoureuus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM." De verzoekende partij wijst erop dat het vaste rechtspraak is dat de overheid gehouden is om een zo zorgvuldig mogelijk onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM van de elementen waarvan zij kennis heeft of had moeten hebben, voor het nemen van een verwijderingsmaatregel. Zij wijst op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar enerzijds de noodzaak om een rigoureuus onderzoek van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te voeren voor het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wat een uitvoerbare akte vormt en anderzijds het onvoldoende karakter van een motivering die verwijst naar de intentie om een latere beslissing te nemen na het vaststellen van de nationaliteit van de vreemdeling en het onderzoek van het risico van een schending van artikel 3 van het EVRM, wordt onderlijnd. Zij wijst erop dat de verwerende partij nergens besluit dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM voorligt in geval van verwijdering van de verzoekende partij naar haar land van herkomst en dat de verwerende partij zelf erkent dat er nog geen onderzoek is gebeurd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij concludeert dat er bijgevolg geen zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM gebeurd is. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de situatie in haar land van herkomst, met name Somalië. Zij vervolgt dat bovendien de verwerende partij evenmin rekening heeft gehouden met de pertinente omstandigheden van het geval waarvan zij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en die overvloedig blijken uit recente rapporten van onafhankelijke internationale organisaties, dat Somalië bekend is voor de flagrante mensenrechtenschendingen. De verzoekende partij verwijst naar stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt in concreto: "Verzoeker is afkomstig uit Somalië, doch verkreeg de vluchtelingenstatus in Duitsland. Dit wijst op een grove schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar Somalië.

Teneinde een bijkomend begin van bewijs voor te leggen van de erbarmelijke veiligheidssituatie verwijst verzoeker naar de volgende landeninformatie:

"A.I-Shabaab retained the ability to carry out high-profile attacks using vehicle-borne improvised explosive devices (VBIEDs), suicide bombings, mortars, and small arms. Al-Shabaab was believed responsible for an October bombing in Mogadishu that killed more than 500 people and mounded several hundred more. An ISIS-linked group in Puntland was unable to expand its territory beyond a handful of camps in the mountains.

Despite several law enforcement actions in Mogadishu and other major cities to disrupt plots, many leading to prosecutions and convictions, Somalia remained a terrorist safe haven. »¹⁷

«AS has no military camps in Mogadishu but the city is under constant threat by AS. Mogadishu is infiltrated by AS, 'including Mogadishu International Airport and Villa Somalia [the presidential residence and seat of the government]' according to DIS/DRC [Danish Immigration Service and the Danish Refugee Council] sources. AS has the capacity to target people and conduct complex attacks inside Mogadishu on a regular basis. (...)

As Mogadishu is home to a large number of potential AS targets (government international community-related persons, the largest number of targeted attacks take place in the capital. For the civilian population in Mogadishu who is normally not a target, the main risk is to be 'in the wrong place at the wrong time', say DIS/DRC sources"¹⁸

«Reporting on the first half of 2017 ACLED remarked that 'Insurgent activity continues to drive overall conflict levels in Somalia. Activity remains high in the first half of 2017, with over 2,500 fatalities since the beginning of the year. The risk to civilians in continues to be severe, and particularly so in Mogadishu. (...)

Greater Mogadishu or Benadir region is the site of the highest rates of armed insecurity in the country, and has held that distinction for years. But not all parts of the city are equally insecure, and not all residents face the same level of security threats. Heliwaa and Yaqshiid districts on the northern edge of the city have generally suffered from the greatest number of armed incidents, in part because those areas of the city remain poorly governed, and are contested between the FGS and Al Shabaab networks. Other districts in the capital such as Waberi are more secure from violent crime but, because they are home to international agency compounds, government buildings, and popular hotels and restaurants, tend to bear the brunt of periodic terror attacks [...] Areas of the city where returnees are most likely to

cluster — IDP camps — are generally in better protected neighbourhoods, and IDP camps are not targets of Al Shabaab terror attacks. Armed criminality, ranging from armed robbery to assault to assassination, is a major source of insecurity in much of Mogadishu. Some of these crimes are committed by security forces. Vulnerability to this type of violence depends in large part on social status— residents from strong clans, and with enough assets to provide private security for themselves, are generally more secure. Poor residents from weak clans are much more susceptible to armed robbery and assault; if they are female, they are even more vulnerable. (...)

The June 2017 Country Information Report on Somalia compiled by the Australian Department of Foreign Affairs and Trade (DFAT) based on 'DFAT's on-the-ground knowledge and discussions with a range of sources' remarked that 'Due to high rates of poverty and widespread impunity, crime, including violent robbery, kidnapping and personal violence is a serious issue, particularly in Mogadishu'. <<

"Hundreds of civilians were killed in indiscriminate attacks by the Islamist armed group Al-Shabab, particularly in Mogadishu. Military operations against Al-Shabab, at times in violation of the law of war; by Somali government forces and militia, Afman Union Mission in Somalia (AMISOM) troops, and other foreign forces resulted in deaths, injuries and displacement of civilians - as did inter-clan violence - across the country. On October 14, a bomb-laden truck in central Mogadishu killed at least 358 people, the deadliest single attack in the country's history; no group claimed responsibility. The United Nations Assistance Mission in Somalia (UNSOM) reported 1,228 civilian casualties between January and September 2017, about half by Al-Shabab,"²⁰

Dat andermaal benadrukt dient te worden dat verzoeker reeds de vluchtelingenstatus ontving in Duitsland, hetgeen verwerende partij kan raadplegen in het EUODAC-systeem. Dat dit een onweerlegbaar vermoeden creëert voor een schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar Somalië. Dat verwerende partij voorliggende beslissing derhalve heeft genomen in strijd met het artikel 3 EVRM.

**

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM²¹.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Somalië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Normalerweise kommt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Somalië.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten) en het gegeven dat verzoeker eerder de vluchtelingenstatus ontving in Duitsland."

3.1.2. De verwerende partij betoogt dat:

"Het eerste middel voert de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 2 van de Richtlijn 2008/115/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (procedureel luik), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (materieel luik).

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

*ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.*⁴

*Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.*⁵ Het middelenonderdeel dient op dit vlak hoe dan ook dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een theoretisch overzicht van de opgeworpen bepalingen waarbij zij tevens allerhande rechtspraak aanvoert en citeert. Bij de toepassing van deze bepalingen op het concrete geval stelt verzoekende partij dat, verwijzend naar een arrest van het Hof van Cassatie d.d. 31.01.2018, een verwijderingsbeslissing voorafgegaan dient te worden van een deugdelijke en rigoreuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst. Het feit dat er op heden geen zekerheid is over de grens waar verzoekende partij eventueel teruggeleid zal worden doet hieraan geen afbreuk.

De beslissing in twee fases kan volgens verzoekende partij niet aanvaard worden, nu volgens haar de administratie niet kan verwijzen naar een toekomstige motivering. In dezelfde zin zou verzoekende partij niet deugdelijk gehoord zijn en zeker niet in een taal die zij beheerst. De motivering in de bestreden beslissing zou te beperkt zijn en zou geen deugdelijk onderzoek uitmaken.

Bovendien beweert verzoekende partij in Duitsland erkend te zijn als vluchteling en dat er bijgevolg geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekende partij vervolgt met een verder theoretisch betoog inzake het materieel aspect van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing zou ook op dit vlak geen deugdelijk onderzoek gevoerd hebben en hiervoor verwijst men met behulp van diverse artikelen naar de algemene situatie in Somalië. Er zou geen onderzoek gevoerd zijn naar de gevolgen voor verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

Weerlegging

Ten aanzien van alle middelen samen

1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

*Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze zonder evenwel verplicht te zijn de motieven van de motieven aan te geven.*⁶

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. In casu is het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht bereikt

*Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.*⁷

*Verwerende partij heeft in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden.*⁸

2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980

Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,9 (...)

De bestreden beslissing stelt vast dat:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”

Verzoekende partij betwist deze vaststelling van verwerende partij zelfs niet in het door haar ingediende verzoekschrift. Verwerende partij kon deze beslissing bijgevolg geldig nemen.

3. Verzoekende partij merkt wel op dat het artikel 7 van de wet van 15.12.1980 niet op haar toegepast zou kunnen worden vermits zij over een beschermingsstatus zou beschikken in Duitsland. Nergens uit het administratief dossier blijkt enige status in deze zin. Evenmin wordt hiervan melding gemaakt bij het horen van verzoekende partij. Nochtans komt het aan verzoekende partij toe om alle nuttige informatie te verschaffen. 10 Het kan bijgevolg niet verweten worden aan verwerende partij hier in het voorkomend geval geen rekening mee gehouden te hebben.

4. Voor wat de bepaling uit de Europese richtlijnen betreft waarvan verzoekende partij van oordeel is dat zij geschonden zou zijn in samenlezing met artikel 7 van de Vreemdelingenwet, komt het gepast voor om op te merken dat van zodra een Richtlijn werd omgezet in nationaal recht, de rechtstreekse toepassing ervan niet meer mogelijk is.

Tenzij uiteraard de omzetting foutief zou gebeuren wat in het concrete geval niet van toepassing is.¹¹ Het opwerpen van Richtlijn 2008/115/EG faalt naar recht.¹²

5. Voor wat de schending van het artikel 3 van het EVRM betreft, moet verwerende partij allereerst vaststellen dat het niet met volledige zekerheid vastgesteld kan worden welke de nationaliteit van verzoekende partij is. Verzoekende partij beschikt niet over enig document dat haar identiteit zou kunnen doen vaststellen door een bevoegde ambassade.

Het feit dat verwerende partij in haar bevel om het grondgebied te verlaten, heeft opgenomen dat er sprake zou zijn van de nationaliteit van Somalië volstaat niet om aan te nemen dat deze bewering zonder meer aanvaard werd door verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt immers opgenomen dat het hier een persoon betreft “die verklaart te heten”. Dit toont aan dat de in de bestreden beslissing vervatte informatie volgt uit eenvoudige verklaringen vanwege verzoekende partij en dat deze gegevens niet verder werden nagegaan door enige bevoegde overheid.

6. Verzoekende partij werd alvorens de afgifte van de bestreden beslissing op 03.01.2019 gehoord naar de redenen van oponthoud in België en verzet tegen een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Alsdan heeft zij verklaard door te willen reizen naar het Verenigd-Koninkrijk en vertrokken te zijn uit haar herkomstland omwille van politieke problemen in Somalië.

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij onvoldoende gehoord zou zijn op dit vlak en dat zij gehoord zou zijn in een taal die zij niet begrijpt. Deze argumentering betreft echter louter beweringen waarvan verzoekende partij niet de minste bewijzen of zelfs begin van bewijs aanvoert. Dergelijke beweringen zijn alleszins niet van dergelijke aard dat zij de vaststellingen van de optredende politie of optredende overheid zouden kunnen ontkrachten.

Verwerende partij dient hierbij vast te stellen dat verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming indiende. Nochtans had zij haar vrees in deze zin kunnen doen gelden tijdens de loop van

een dergelijke procedure. Van een eventuele beschermingsstatus in Duitsland is geen spoor terug te vinden.

In een arrest gewezen op 05.10.2017 door Uw Raad werd reeds een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen en dit net omdat de vreemdeling nagelaten had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en een dergelijke houding: «niet [doet] blijken van een reële vrees om te worden onderworpen aan foltering»¹³.

Deze rechtspraak is volledig over te zetten naar het huidige geval. Bij gebreke aan het indienen van een verzoek tot internationale bescherming toont verzoekende partij niet aan werkelijk het risico te lopen op een onderwerping aan foltering en doet zij niet gelden dat een terugkeer naar haar land van herkomst tegenstrijdig zou zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij beweert reeds een dergelijk verzoek in Duitsland ingediend te hebben en aldaar inderdaad erkend te zijn als vluchteling. Het blijft hierbij echter bij beweringen nu geen enkel stuk uit het administratief dossier dit standpunt bevestigt nochtans komt het aan verzoekende partij om verwerende partij op een zo volledig mogelijke wijze te informeren.

7. Bovendien heeft verwerende partij in dit concrete geval een onderzoek gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM op basis van de informatie waarover zij beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij kon dan ook aannemen dat de nationaliteit van verzoekende partij nog niet vaststond en dat een onderzoek zal tussenkomen alvorens een beslissing genomen zal worden waarbij de grens bepaald wordt waar verzoekende partij naartoe geleid zal worden.

Verwerende partij merkt op dat een meer diepgravend onderzoek in het licht van het artikel 3 van het EVRM op het moment van het nemen van de bestreden beslissing buitengewoon moeilijk zou zijn vermits verzoekende partij minstens tot dan, geen vrees uitte voor een eventuele terugkeer naar het land van oorsprong en evenmin een asielaanvraag indiende en dat haar nationaliteit niet vastgesteld kon worden.

Conform de onderrichtingen van het arrest van het Hof van Cassatie, heeft verwerende partij zich verzekerd van een gebrek aan schending van het artikel 3 van het EVRM op het moment van het nemen van de bestreden beslissing waarbij zij bovendien voorzien heeft dat een andere beslissing genomen zal worden waartegen eveneens een beroep ingesteld kan worden bij Uw Raad. Deze bijkomende beslissing zal dan rekening houden met de nationaliteit van verzoekende partij die alsdan bepaald zal zijn en het land waarnaar zij verwijderd zal worden bepaald zal zijn en nadat in het licht van deze elementen een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bekeken zal zijn.

Deze manier van werken houdt er rekening mee dat een terugleiding tot de grens een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou kunnen brengen omwille van redenen die eventueel anders zijn dan degene die betrekking hadden op het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers op het moment waarop tot het bevel om het grondgebied te verlaten besloten werd, was het onmogelijk om met zekerheid te bepalen naar welke grens verzoekende partij terug geleid zou worden. Er is hoe dan ook geen zekerheid over de beweringen van verzoekende partij, evenmin zijn de omstandigheden in het land van herkomst nagegaan of werd er nagegaan of een andere lidstaat de overname van betrokkene zou aanvaarden, enz.

Verwerende partij verwijst op dit vlak evenzeer naar de bewoordingen van het arrest 200.722 d.d. 5 maart 2018 van Uw Raad in dit verband.

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof er in haar arrest van 11 juni 2015 aan herinnerd dat op het moment dat een bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, de minister of zijn afgevaardigde nog niet dient te beoordelen of het artikel 3 van het EVRM geëerbiedigd wordt en dat slechts bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel nagegaan dient te worden of artikel 3 van het EVRM nageleefd wordt.¹⁴

In dezelfde zin stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar rechtspraak geen moment voorop waarop een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM gevoerd dient te worden in zoverre het maar gebeurt alvorens de verwijdering van de vreemdeling naar het land waar hij mogelijks onderworpen wordt aan een behandeling die tegenstrijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.¹⁵

Het onderzoek ten aanzien van artikel 3 van het EVRM dient dan ook gevoerd te worden voor de daadwerkelijke uitvoering van de verwijderingsmaatregel (en dus de overdracht naar het land van bestemming) en dit zal ook het geval zijn zoals de bestreden beslissing zelf duidelijk aangeeft.

Het onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook voorbarig.

8. Uiterst ondergeschikt herinnert verwerende partij er aan dat artikel 3 van het EVRM inderdaad stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering of vernederende of onmenselijke handelingen. Deze bepaling is inderdaad een basiswaarde van iedere democratische samenleving.¹⁶

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM) heeft inderdaad geoordeeld dat een verwijdering van een vreemdeling een probleem kan uitmaken in deze zin wanneer er inderdaad een reëel risico op behandelingen zou zijn die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In dat geval is een verwijdering strijdig met de voormelde bepaling.¹⁷

9. Om na te gaan of er inderdaad ernstige redenen zijn of om aan te nemen dat er dergelijk risico is, dienen de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van een land waar de persoon illegaal verblijft naar een derde land nagegaan te worden en dit rekening houdend met de algemene situatie in het land van bestemming en de omstandigheden eigen aan de vreemdeling.¹⁸ Voor wat het onderzoek naar de omstandigheden betreft, heeft het EHRM geoordeeld dat het opgeworpen risico een individualiseerbaar karakter dient te hebben en bijgevolg voldoende concreet en waarschijnlijk dient te zijn.¹⁹

Het komt bijgevolg toe aan de persoon toe die een dergelijke schending opwerpt om aan te tonen dat dit risico daadwerkelijk aanwezig is. Dit risico kan niet vermoed worden. Er dient minstens een begin van bewijs aangevoerd te worden.²⁰

10. Het EHRM heeft recent in verenigde kamers geoordeeld dat dergelijke bewijzen moeten aangevoerd worden.²¹

11. Ondergeschikt dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij op geen enkele wijze ook maar enig begin van bewijs heeft aangevoerd dat zou kunnen aantonen dat er sprake zou zijn van een dergelijk risico. Verzoekende partij toont haar herkomst op dit moment niet aan en heeft enkel aangegeven naar het Verenigd Koninkrijk door te willen reizen. Verzoekende partij heeft dan ook geen ernstige middelen aangevoerd die zouden kunnen doen geloven dat zij dergelijk risico zou lopen bij de uitvoering van de bestreden beslissing.

De bestreden is bijgevolg perfect gemotiveerd in zoverre zij aangeeft dat verzoekende partij geen risico op schending van het artikel 3 van het EVRM aantoon.

12. De loutere verwijzing naar beweringen allerhande is niet voldoende om een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen aan te tonen. Dit geldt evenzeer voor de verwijzingen naar bijvoorbeeld rapporten van Human Rights Watch, US Department of State of het Britse Home Office²².

Verzoekende partij toont inderdaad haar beweringen niet aan door concrete elementen. Zo geeft zij niet aan op welke wijze deze rapporten toepasbaar zouden zijn op haar situatie. Het komt echter gepast voor dat verzoekende partij dient aan te tonen dat dit daadwerkelijk het geval is. Hierbij blijft zij echte in gebreke dit te doen²³.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekende partij dient aan te tonen in concrete bewoordingen welke de gevaren zijn van een terugzending naar haar land van verwijdering²⁴, wat alleszins niet gebeurt.

13. De grief waarbij aangevoerd wordt dat het recht om gehoord te worden, geschonden zou zijn, faalt in feite. Het blijkt inderdaad uit het administratief dossier dat verzoekende partij minstens nog op 03.01.2019 gehoord werd en dat hiervan een bevestigend formulier te vinden is in het administratief dossier. Dit gehoor vond plaats voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het komt aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren ²⁵. Gelet op het voorgaande gehoor had verzoekende partij hiertoe alle kansen.

*Onder andere blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van voldoende concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welke in de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.*²⁶

Verwerende partij dient hierbij vast te stellen dat verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming in België indiende en dit ook duidelijk niet wenst te doen. Nochtans had zij haar vrees in deze zin kunnen doen gelden tijdens de loop van een dergelijke procedure. Sterker nog het blijkt dat zij aangeeft zonder meer naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen. Voor het overige maakt zij nauwelijks opmerkingen en geeft zij evenmin enige aanzet tot het opwerpen van haar beweerde erkenning als vluchteling.

In ieder geval voorziet het recht op een behoorlijk bestuur met name dat iedere persoon die eventueel negatief aangetast wordt door een individuele maatregel ten aanzien van zijn persoon, voor het nemen van een dergelijke beslissing gehoord wordt. Het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna EU HvJ) d.d. 05.11.2014, n° C-166/13 stelt dat:

*“Zoals het Hof er aan herinnerd heeft in het punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014.2081 volgt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest dat dit zich niet richt tot de lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie (zie in deze zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan een aanvrager van een verblijfstitel uit artikel 41, paragraaf 2, a geen recht om gehoord te worden halen in iedere procedure ten aanzien van zijn verzoek.”*²⁷

*Deze rechtspraak wordt trouwens toegepast door een arrest van de Raad van State nr. 229.382 dd. 27 november 2014.*²⁸

Verwerende partij herinnert er aan dat in tegenstelling tot de onderrichtingen van arrest van 10.09.2013 (C-383/13) van het Europees Hof van Justitie dat verzoekende partij wel elementen aanvoert waarover zij gehoord had willen worden, maar dat er reeds geoordeeld werd over deze door haar gekende elementen bij het nemen van de eerste beslissing. Er zal een tweede meer fundamenteel onderzoek gevoerd worden met een bijkomend gehoor van verzoekende partij over het geheel van haar persoonlijke omstandigheden.

*Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing en blijft bijgevolg tevens in gebreke in welke zin de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.*²⁹ *Zij geeft ter gelegenheid van haar horen enkel mee dat zij naar het Verenigd Koninkrijk wil en via België passeert.*

Verzoekende partij bewijst dus niet dat haar recht om gehoord te worden of haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

14. Verwerende partij merkt nogmaals ten overvloede op dat het perfect mogelijk is voor verzoekende partij om in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Dergelijke procedure zal haar in staat stellen haar vrees te kennen te geven aan de bevoegde instanties, haar identiteit na te gaan, en haar vrees bij een eventuele terugzending naar haar land van herkomst te doen evalueren. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift weliswaar op dat zij reeds in Duitsland erkend zou zijn als vluchteling, uit het administratief dossier blijkt dit echter geenszins.

15. Het beroep is ongegrond.”

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 “*Asalya t. Turkije*” waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: “*the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.*” (eigen vertaling: “het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”)

Het wordt niet betwist dat de verwerende partij *in casu* op een bepaald moment in de besluitvormingsprocedure een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De partijen zijn het echter niet eens over het moment waarop dat dient te gebeuren. De verzoekende partij is van oordeel dat het onderzoek moet gebeuren voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Luidens de bestreden beslissing is de verwerende partij daarentegen van oordeel dat dit pas kan nadat de nationaliteit van de verzoekende partij vaststaat en de grens waarnaar zij zal worden teruggeleid, kan worden bepaald. Tegen deze zogenaamde “*beslissing tot vaststelling van de grens*” kan volgens de bestreden beslissing een schorsend beroep bij de Raad worden ingesteld.

Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RVS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van het EVRM, lijkt de verzoeker te kunnen worden bijgetreden waar hij betoogt dat reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. De stelling van verwerende partij dat het volstaat een onderzoek te doen naar artikel 3 van het EVRM slechts op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een beslissing, strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden met dit onderzoek te kunnen wachten tot in een volgende beslissing de daadwerkelijke grens is bepaald naar waar de verzoeker zal worden teruggeleid.

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is

met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit verband benadrukt de Raad dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing.

Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, overigens niet verhinderen dat de bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

Vermits in de bestreden akte wordt vermeld, “*die verklaart [...] nationaliteit: Somalië*”, en geen ander land van bestemming wordt genoemd, moet het risico op schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Somalië worden onderzocht. De Raad herhaalt in dit verband dat de bestreden beslissing op grond van de rechtsgrond en de motieven ervan een uitvoerbare beslissing is.

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de gemachtigde het onderzoek naar de aspecten aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uitstelt. Het onderzoek is derhalve niet, of minstens niet volledig, gevoerd.

Dit klemmt des te meer nu verzoekende partij in het kader van het hoorrecht een vrees voor terugkeer naar haar land van herkomst uitte omwille van politieke problemen (gehoorverslag van onbepaalde datum).

Daarnaast kan de verwerende partij niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst preciaire mensenrechtensituatie in Somalië, die in het verzoekschrift aangehaald worden.

De verwerende partij betwist de pertinentie van dit rapport niet. Evenmin houdt ze voor dat dit niet langer actueel zou zijn. De verwerende partij kan die specifieke situatie in Somalië niet negeren en daarover geen onderzoek doen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de verklaring van de verzoekende partij tijdens het voorafgaand gehoor. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat zij de vluchtelingenstatus in Duitsland verkregen heeft. Doordat er geen onderzoek van de vingerafdrukken gebeurd is, kan de Raad niet met zekerheid bepalen of de verzoekende partij al dan niet de vluchtelingenstatus in Duitsland heeft gekregen.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde heeft nagelaten om bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS